אל תתנו לו להשבע בתנ"ך

מאת ד"ר ישראל אלדד

אם לא יחול מפגה תכסיסי מצד סגיגורו של אשמדאי, או — להבדיל — אם לא ייעשה על ידי השופטים היהודים מעשה, שהוא אמנם חורג מגדר הפורמאליות של משפט "הוגן", אך הוא בגדר ההגינות האמיתית, הכבוד והקדושה, נזכה *לחזות תעתועים בנושפנקא רש"מית*, חוקית:

אדולף אייכמן יעלה לדוכן העדות, או שעל ידי החלטת בית־דין מיוחדת ו־בהתחשב בנסי־בות", תא הנכוכית שלו יוכרז כדוכן עדות, ישים ידו על *התנ"ך* — המכורן בחד־אי יחד עם האיזנגליון — ויישבע באלהים לאמר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

★

מה לעשות ויש "פרוצידורה" וזהו מין סכסך כזה שלפעמים הוא ללא טעם והגיון כגון כשנשיא בית הדין מבקש מגב' האנזי בראבנ לצאת מהאולם בשעת עדות בעלה מכיוון שלמחרת תעיד שוב ואסור לה להיות נוכחת, אולם איש אינו מפריע לה כמובן לעמוד באולם סמוך ולהאזין באזניות לעדות בעלה בתוספת הקהרנה על הבד, בתוספת הפרטיכל המדויק של העדות, בתוספת הדו"ח המלא של העתונות ובתוספת ההיתר המלא לשוחח עם בעלה לאחר עדותו. ואם תשאל: אם כן למה אסור לה לשבת באולם עצמו? אל תשאל, ישנם סעי־פים בתוק. מין משחק שכזה אל אנשים גדולים ורצינים באמת. זו פרוצידורה, זה הסכם.

אולם יש ופרוצידורה זו וסכם זה המתחייבים אז מתאפשרים על ידי הסעיפים הבלתי־גמישים ההם, גרועים הם מהדוגמא הנ"ל, הם לא בלי הגיון כי אם נגד הגיון ונגד הגינות ונגד כבוד ונגד הרגש הטבעי, ושכנו — שכר שמירה על הגינות פורמאלית — יוצא בהפסדם, הפסד יחס הרצינות שחייבים בו בני אדם לעניין זה הקרוי שבועה בבית־דין או קדושת מושג אלהים או כבוד לבתי־הקודש. וכל אלה עלולים להתחלל ברגע שיינתן לו לאדולף אייכמן לשים ידו על התנ"ך ולהשבע.

והרי חילול קודש זה ובזיון אמיתי של בית־דין, צפויים אם לא יחול מפגה תכסיסי ר"ד סרוואציס באמת יעלה אם שליחו של העם הנרמני אתמול ואת שולחו של ד"ר סרוואצ' יום היום לדוכן העדות להעיד בשבועה, אף על פי שזה מאפשר הקרנה שתי וערב ועל פי כל מה שידוע כבר היום אף מפיו ומעמדו של אייכמן, מן הנמנע הוא שלא יסתבך בשקרים על גבי שקרים. חבל החלייה שנשתנה סביב לגרונו מחוטי כתב האישום, העדויות והמיסמ־כים לא ייקרע בהבל פיו, ולכך אין מקום נותרת לו דרך שניה: אכן עשיתי ורע עשיתי, חטאתי, פשעתי ואני כלי מלא בושה וחרפה, ולא מידי אדם אני מבקש רחמים שאינני ראוי להם, אך יש הטוב ואמו רבת החסד יסלחו לי, כבתוב באיזנגליון רב המחילה והאהבה...

אינה מולו הוא אינו הוא משתוקק בפגינו לא את משחק הגיבור ולא את משחק החורר בת־שובה: מי יודע מה היה מתרחש אצלנו — ועל המתרחש בכיוון זה גם היום עוד נשוב נדבר — אילו היה מתפלש בעפר לא כצבוע מתחמק, כי אם כאדם שנשבר ונתחרט.

לא, זה לא שודד רומאנטי נוסח שילר, וזה גצרות מעולם לא חדרה לעבי עבות יערות העד הנפשיים של הסבסנוים ההם, אדרבא, זה חטאה, שהיא שימשה כסות אלהית ואנושית לחיית־דם שרף והנאצזים קרע אף את הכסות ההיא. וזה נצרות מאידך, מכל מקום הכנסייה הנוצרית, זו המשבחת היום מעל דפי העתון הרשמי של האפיפיור את סיסום על שלחהיב את בית המקדש כגמול על צליבת ישו, נצרות זאת שמחת משימשו ביצע את המלאכה הטמאה של השמדת היהודים, והיא רוחצת בנקיון כפיה.

ועל כן —

על כן: אם הנצרות רצה הסליחה מסכימה לכך שאשמדאי הקרוי אדולף אייכמן ישים ידו על האיוונגליונים וישבע באלהי הנצרות שבועה זו שהוא עומד להשבע והיא שבועת שקר לכל הדעות, יבושם לה ויבור שם לו: רק ביטול נוסף לעולם זה של צביעות.

ואולם —

התנ"ך תורה, נביאים, כתובים? אלה שהוא, אייכמן ושולחיו ושליחיו פקוד על שרי פתם, על סיגאמם, על לבלוכם בזה ובגרוע מזם, אלה שעליהם הוקבנו ובכוחם אנו חיים, אלה יינתנו לו במדינת ישראל, על ידי שופטים יהו־דים, שישים ידו המטמה, המולכלכת, עליהם, להשבע?

כיצד נישא, כיצד נתיר, כיצד אף יורה לו אב־בית־דין יהודי לעשות זאת?

ואם אומרת לנו חכמת המשפט שלה די שיעשה צדק, צריך לא לחיראות שנעשה צדק, האם אין לאמר על אותו משקל ולפי אותו הגיון, שלא די שיישמר כבוד השבועה וכבוד כתבי הקודש, אם גם צריך *לראות כי* אך הם *נשמרים*? ניך זאת, יהי אל אדולף לאוג. ודאי ודאי שאין זה עניינו להצטער על עצם ההרפעה הצלובה הזיא של שר טבחים שמי ותרפה, ולא מידי אדם אני מבקש רחמים שאינני ראוי להם, אך יש הטוב ואמו רבת החסד יסלחו לי, כבתוב באיזנגליון רב המחילה והאהבה...

אינה מולו הוא אינו הוא משתוקק בפגינו לא את משחק הגיבור ולא את משחק החורר בת־שובה: מי יודע מה היה מתרחש אצלנו — ועל המתרחש בכיוון זה גם היום עוד נשוב נדבר — אילו היה מתפלש בעפר לא כצבוע מתחמק, כי אם כאדם שנשבר ונתחרט.

לא, זה לא שודד רומאנטי נוסח שילר, וזה גצרות מעולם לא חדרה לעבי עבות יערות העד הנפשיים של הסבסנוים ההם, אדרבא, זה חטאה, שהיא שימשה כסות אלהית ואנושית לחיית־דם שרף והנאצזים קרע אף את הכסות ההיא. וזה גצרות מאידך, מכל מקום הכנסייה הנוצרית, זו המשבחת היום מעל דפי העתון הרשמי של האפיפיור את סיסום על שלחהיב את בית המקדש כגמול על צליבת ישו, נצרות זאת שמחת משימשו ביצע את המלאכה הטמאה של השמדת היהודים, והיא רוחצת בנקיון כפיה.

ועל כן —

על כן: אם הנצרות רצה הסליחה מסכימה לכך שאשמדאי הקרוי אדולף אייכמן ישים ידו על האיוונגליונים וישבע באלהי הנצרות שבועה זו שהוא עומד להשבע והיא שבועת שקר לכל הדעות, יבושם לה ויבור שם לו: רק ביטול נוסף לעולם זה של צביעות.

ואולם —

התנ"ך תורה, נביאים, כתובים? אלה שהוא, אייכמן ושולחיו ושליחיו פקוד על שרי פתם, על סיגאמם, על לבלוכם בזה ובגרוע מזם, אלה שעליהם הוקבנו ובכוחם אנו חיים, אלה יינתנו לו במדינת ישראל, על ידי שופטים יהו־דים, שישים ידו המטמה, המולכלכת, עליהם, להשבע?

כיצד נישא, כיצד נתיר, כיצד אף יורה לו אב־בית־דין יהודי לעשות זאת?

ואם אומרת לנו חכמת המשפט שלה די שיעשה צדק, צריך גם להיראות שנעשה צדק, האם אין לאמר על אותו משקל ולפי אותו הגיון, שלא די שיישמר כבוד השבועה וכבוד כתבי הקודש, אם גם צריך *לראות כי* אך הם *נשמרים*? ניך זאת, יהי אל אדולף אייכמן בעלת האצבעות ההן שלו, והצפר־נים ההן שלו, שתקעו בבשר ילדי ישראל ממש, שלחנו אל כפתורי הברזים ההם, יד זו תרשם — לפי הוראת שופט יהודי בירושלים — על *התנ"ך*? כיצד אתם מתארים לעצמכם דבר זה, שופטי ישראל?

טכס — **פרוצידורה**? "משפט הוגן"? עד כדי כך? והבהרת? עד כדי חילול שם שמים וחילול כל קודש לנו? בלי אפשרות של "ערוץ" שהוא שימשה כסות אלהית ואנושית לחיית־דם שרף והנאצזים קרע אף את הכסות ההיא. וזה גצרות מאידך, מכל מקום הכנסייה הנוצרית, זו המשבחת היום מעל דפי העתון הרשמי של האפיפיור את סיסום על שלחהיב את בית המקדש כגמול על צליבת ישו, נצרות זאת שמחת משימשו ביצע את המלאכה הטמאה של השמדת היהודים, והיא רוחצת בנקיון כפיה.

ועל כן —

על כן: אם הנצרות רצה הסליחה מסכימה לכך שאשמדאי הקרוי אדולף אייכמן ישים ידו על האיוונגליונים וישבע באלהי הנצרות שבועה זו שהוא עומד להשבע והיא שבועת שקר לכל הדעות, יבושם לה ויבור שם לו: רק ביטול נוסף לעולם זה של צביעות.

ואולם —

התנ"ך תורה, נביאים, כתובים? אלה שהוא, אייכמן ושולחיו ושליחיו פקוד על שרי פתם, על סיגאמם, על לבלוכם בזה ובגרוע מזם, אלה שעליהם הוקבנו ובכוחם אנו חיים, אלה יינתנו לו במדינת ישראל, על ידי שופטים יהו־דים, שישים ידו המטמה, המולכלכת, עליהם, להשבע?

כיצד נישא, כיצד נתיר, כיצד אף יורה לו אב־בית־דין יהודי לעשות זאת?

ואם אומרת לנו חכמת המשפט שלה די שיעשה צדק, צריך גם להיראות שנעשה צדק, האם אין לאמר על אותו משקל ולפי אותו הגיון, שלא די שיישמר כבוד השבועה וכבוד כתבי הקודש, אם גם צריך *לראות כי* אך הם *נשמרים*? ניך זאת, יהי אל אדולף אייכמן בעלת האצבעות ההן שלו, והצפר־נים ההן שלו, שתקעו בבשר ילדי ישראל ממש, שלחנו אל כפתורי הברזים ההם, יד זו תרשם — לפי הוראת שופט יהודי בירושלים — על *התנ"ך*? כיצד אתם מתארים לעצמכם דבר זה, שופטי ישראל?

טכס — **פרוצידורה**? "משפט הוגן"? עד כדי כך? והבהרת? עד כדי חילול שם שמים וחילול כל קודש לנו? בלי אפשרות של "ערוץ" שהוא שימשה כסות אלהית ואנושית לחיית־דם שרף והנאצזים קרע אף את הכסות ההיא. וזה גצרות מאידך, מכל מקום הכנסייה הנוצרית, זו המשבחת היום מעל דפי העתון הרשמי של האפיפיור את סיסום על שלחהיב את בית המקדש כגמול על צליבת ישו, נצרות זאת שמחת משימשו ביצע את המלאכה הטמאה של השמדת היהודים, והיא רוחצת בנקיון כפיה.

ועל כן —

על כן: אם הנצרות רצה הסליחה מסכימה לכך שאשמדאי הקרוי אדולף אייכמן ישים ידו על האיוונגליונים וישבע באלהי הנצרות שבועה זו שהוא עומד להשבע והיא שבועת שקר לכל הדעות, יבושם לה ויבור שם לו: רק ביטול נוסף לעולם זה של צביעות.

ואולם —

התנ"ך תורה, נביאים, כתובים? אלה שהוא, אייכמן ושולחיו ושליחיו פקוד על שרי פתם, על סיגאמם, על לבלוכם בזה ובגרוע מזם, אלה שעליהם הוקבנו ובכוחם אנו חיים, אלה יינתנו לו במדינת ישראל, על ידי שופטים יהו־דים, שישים ידו המטמה, המולכלכת, עליהם, להשבע?

כיצד נישא, כיצד נתיר, כיצד אף יורה לו אב־בית־דין יהודי לעשות זאת?

ואם אומרת לנו חכמת המשפט שלה די שיעשה צדק, צריך גם להיראות שנעשה צדק, האם אין לאמר על אותו משקל ולפי אותו הגיון, שלא די שיישמר כבוד השבועה וכבוד כתבי הקודש, אם גם צריך *לראות כי* אך הם *נשמרים*? ניך זאת, יהי אל אדולף

שבשיחה עם סופר צרפתי השמיע אף הוא אי־אלה הרהורי־לב־נוצרי לגבי משפט אייכמן (פור־סם ב„דבר" כ"ה בסיון ש. ז.).

בראש וראשונה הוא מרוצה מעצם המשפט — תוך שבח ליכולת ורצון ישראל שנתגלו בת־פיש אייכמן — מכיון שאין שום ריבוי לשכוח מה שעשתה גרמניה היטלראית ביהו־דים וכל הקודמנים לו מימי האמנסיפציה היהודית בגרמניה: סמיעה בנצרות, וכבר נזכר מעל דפי עתון זה שהוא סירב לתת את שמו לבקשת חגיגה לזוהמר המחתרת היהודיים בימי המלחמה בבריטים בארץ, אין רחמנים לטיירוריסטים יהודים.

זהו הרקע, הדמות הדגמה מאז הדוגמה הז' קלאסית של הרצל: „מאושל".

ועתה מיעוניו.

ראשית חכמה — שיכחה. הפילוסוף הגרמני תובע לא לשכוח, רואה את עיקר משפט אייכמן בהזכרה, למען לא נשכח. היהודון ה„בריטי" מקים פילוסופיה שלמה על בסיס הצורך לשכוח, מה תועלת יש בהזכרה?

חכמת שניה — שלילת זכותה של ישראל לשפוט את אייכמן. ואף זאת ביגוד גמור לדעת הפילוסוף הגוי. ומעמד הגלוי: חוסר אמון באוב־קטיביות של המשפט הישראלי. כדי לשפוט את אייכמן דרוש צד שלישי...

ואחר כך — הפילוסופיה של חמא ועל ועוגש, ועל חוסר בחירה חופשית ועל אלהים בלבד שרשאי לשפוט וכו' וכו' *במיטב הידיד* אולוגיה הנוצרית שממילא הביאה את עולם הנצרות לסכיזופרניה המוסרית, לצביעות המוס־רית הנרועה ביותר, גרועה מהאילוה, גרועה מעבר הוהוסנטוסין. האחד רוצח, השני מולח. הקיסר רוצח, האפיפיור מולח.

וליתר תוקף הוא מוסיף: אני מתפלל ששופ־טי אייכמן יפעלו ברוח התנ"ך ו„הברית החדשה", ושוב, בענין השבועה, לא נשים עצמנו אפיטרופסים ופרשנים לתורת הנצרות. אותנו מעניין „היהודי" גולגן (פעם היו שמועות שהח־נצר, ואם אין זה נכון, יש להצטער על כך) ותפיסת התנ"ך שלו. בשם התנ"ך אין גולגן כמובן רשאי לתבוע את ההפך ממה שתובע התנ"ך. בשם האיזנגליון — יבושם לו, ורק אל יותר לו לשאת את שם התנ"ך לשוא. ואם אנו עומדים כעת לפני חידון תג'כי ארצי ובינלאומי, ודאי יופיעו שוב גאונים, בקיאים ומבינים גם, נגראה אף מה בינו ובין היוגע הגוי הגרמני.

תחילה מיהו חיקסטרו גולגן ע"ה?

גולגן קומוניסט בתחילה, סאלון נו־צרי בסופו, אנטיציוני מתחילתו ועד סופו. בתחום הפוליטי — נגד מדינת ישראל. בתחום הדתי — נגד ההסתגרות בדת ישראל ולמען „מיזוג" הדתות שפירושו לגבי אחד כמו־הו וכל הקודמנים לו מימי האמנסיפציה היהודית בגרמניה: סמיעה בנצרות. וכבר נזכר מעל דפי עתון זה שהוא סירב לתת את שמו לבקשת חגיגה לזוהמר המחתרת היהודיים בימי המלחמה בבריטים בארץ, אין רחמנים לטיירוריסטים יהודים.

זהו הרקע, הדמות דוגמה מאז הדוגמה הז' קלאסית של הרצל: „מאושל".

ועתה מיעוניו.

ראשית חכמה — שיכחה. הפילוסוף הגרמני תובע לא לשכוח, רואה את עיקר משפט אייכמן בהזכרה, למען לא נשכח. היהודון ה„בריטי" מקים פילוסופיה שלמה על בסיס הצורך לשכוח, מה תועלת יש בהזכרה?

חכמת שניה — שלילת זכותה של ישראל לשפוט את אייכמן. ואף זאת ביגוד גמור לדעת הפילוסוף הגוי. ומעמד הגלוי: חוסר אמון באוב־קטיביות של המשפט הישראלי. כדי לשפוט את אייכמן דרוש צד שלישי...

ואחר כך — הפילוסופיה של חמא ועל ועוגש, ועל חוסר בחירה חופשית ועל אלהים בלבד שרשאי לשפוט וכו' וכו' *במיטב הידיד* אולוגיה הנוצרית שממילא הביאה את עולם הנצרות לסכיזופרניה המוסרית, לצביעות המוס־רית הנרועה ביותר, גרועה מהאילוה, גרועה מעבר הוהוסנטוסין. האחד רוצח, השני מולח. הקיסר רוצח, האפיפיור מולח.

וליתר תוקף הוא מוסיף: אני מתפלל ששופ־טי אייכמן יפעלו ברוח התנ"ך ו„הברית החדשה", ושוב, בענין השבועה, לא נשים עצמנו אפיטרופסים ופרשנים לתורת הנצרות. אותנו מעניין „היהודי" גולגן (פעם היו שמועות שהח־נצר, ואם אין זה נכון, יש להצטער על כך) ותפיסת התנ"ך שלו. בשם התנ"ך אין גולגן כמובן רשאי לתבוע את ההפך ממה שתובע התנ"ך. בשם האיזנגליון — יבושם לו, ורק אל יותר לו לשאת את שם התנ"ך לשוא. ואם אנו עומדים כעת לפני חידון תג'כי ארצי ובינלאומי, ודאי יופיעו שוב גאונים, בקיאים ומבינים גם.

מן הראוי שתוצג גם שאלה מעין זו: מה הם המעשים והפסוקים בתנ"ך המצוינים על נק־מה בגויים, על המתת פושעים, ומה הם המעשים והפסוקים בו — בו, בתנ"ך ולא ב„ברית החד־שה" של פאולוס ולותר ו...גולגן? המצוינים סליחה לרוצחים.

מרוב שנאה עצמית אין גולגן נמנע אף לגנאי את התנ"ך ולכנות סגיגורייה על אייכמן על ידי הבאה... מצות מחיית זכר עמלק, דבר שלא יעלה במוחו של הגוי ואפסרס, אשר אורבא, מדגיש במפורש שמה שעשו הגרמנים ליהודים לא היה אף בגדר פשע מלחמה, כי לא היתה מלחמה בין יהודים וגרמנים. אולם לדידי היהו־דון — הנוצרון וגולגן, צו הוקם בעמלק שעשה מלחמה בישראל דומה ל„מלחמת" היטלר ואייכמן ביהודים, עד כדי ניבוליפ־ה והגיון שב.השואה: יהודים עשו כצו־אלהיהם, גם הנאצים עשו כצו אלהיהם.

עד כדי כך מגיעה השנאה העצמית החולנית.

ולא היינו מקדישים אולי מקום רב כל כך לשיפוס זה, אלמלא היה טיפוס מייצג. לא רחוק ממנו הן עומד גם רוברט וולטש המודיע בעתונו בארץ כי „תוגים מסיימים" סבורים שהנוצאתו להורג של אייכמן היא סימנא אדמה הקדושה. ולא רחוק משניהם ודאי ברקע־רוחם ונפשם עומד פרופיסור מרטין בובר שהוא הוא שסילף וממשיך לסלף יותר מכול את רוח התנ"ך בפרשנות נצרנית שכזאת.

וחבל רק שגם מפי אחרים, שאינם נצרנים כלל נשמעים דברים שיש בהם כדי לרופף את חוש־הצדק הסבעי והבריאה שבעם ובכל אדם. חבל רק שגם נשיא הסתדרות צ"ר" נמצא לנכון לדבר על שופטים ביגאומים ועל העברת אייכמן לידי העמים „בדי לעשות רושם", וחבל שגם ראש ממשלת ישראל אמר שגורלו האישי של אייכמן אינני חשוב, ואולי גם זה מקור אחדתו האחרונה לשואל המלך, אשר ריכך לבו של מלך עמלק אך איכזר לבו אל דוד היהודי, בני גוד מלא לדברו ומעשהו של נביא שמואל.

★

אל לא מפני אייכמן ולא מפני סגיגורו הגוי יש לפחד. הפחד הזה מאז ומתמיד מתמהר־טים בגוף ומחריבים בנפש שבבית. הם ההוגי־טים אותנו לצאת קדושים, שאינם יודעים סליחה ואהבה כלפי פנים, אך לבם רך כדונג, גוזרי יותר מכל נוצרי, כלפי כל גוי שונא ומרגז, הם, גם הם בעלי־ברית למשמדים. ורק תמיהה היא שלא אותם מעלה ד"ר סרוואציוס לדוכן העדים כעדי הסגיגורוה, וגם בריחם: אייכמן בש־עה על התנ"ך לאמר אמת וגולגנצ'ס יחודיס בעם להצילו בשם האיזנגליונים. ברית מכאה ומסוכנת.